

hogy szocdem volt valamikor, nem tudtam én azt, nagytiszteletű úr, hogy ez lesz belőle, sose hittem volna, hogy ezzel árurom el a Krisztust. A püspöki leirat ott feküdt éppen az íróasztalán, Krisztus iránti kötelességünk részt venni az osztályharcban, az egyenlő elosztásért folytatott küzdelemben. Júdásnak, Pilátusnak, Péternek szükség-szerűen lenni kell, nagypénteken a hűségesek is áruolvá lettek, János, Jakab, Mária értetlen arcán döbbenet, Isten Fiát kiveti a föld, bezárul fölötte az ég, én Istenem, én Istenem, miért hagyta el engem, az elhagyatás pillanata

ÉBERT TIBOR

Epigrammák

I.

*megválaszoltam
megválaszoltuk
vajon azt ami válaszra vár?
válaszok csónakja
feleletek csobbanása*

II.

*a gondolatok zátonyáról
elhúztam a csöndet
válaszok csónakja
feleletek csobbanása
víz nélküli időben*

Hallgatás

*az arcélen
a legenda
nézel
meghatározhatatlanul
de bátran
a hovatarozás
lebegő nehezékein
ennyi volt
mondanád
hallgatsz
téveszméidtől
megszabadulva
mindez
legendáink lényege
odaállok melléd*

maga az örökkévalóság, a tanítványok áruulására nincs, ki bocsánatot adjon, hisz hátat fordított maga az Atya is. A síncsontok közé beékelődő vasdarab szinte azonnal korrodálni kezd, a kommunisták kiszolgálása Istentől rendelt cselekedet, a trianoni nagypéntek után nem következett el a feltámadás, megbocsátani mégsem tudott, a püspök nevét még tíz év után is képtelen volt kimondani. Hiába kereste, nem találta a pillanatot, amikor távolodni kezdtek egymástól, pedig valamikor olyan egyformák voltak, mint két tojás, kicsi királyfiak, ifjú hercegek.

III.

*ezek az odakalapálások
kereplőzések
megrepezstik a csöndkupola
benedictusát
tudod merre az angyalok röpte?
hova a tiéd?*

IV.

*feltornászom magam
didergő lábbal térddel
ma éjjel
elsorvad a harangok nyelve
s létrákat cipeltek fokok nélkül*